Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de August 1885. 34te Aargang.

Præsident F. D. Richards Rejse til Pueblo, Independence, Carthage, Nauvoo, Richmond og andre Stæder.

Salt Lake City, den 27de Juni 1885.
Deseret News Redaktør.

For henved 40 Aar siden blev Joseph William Richards, sytten Aar gammel, indskreven i Council Bluffs til Soldat i Mormon-Bataljonen. Den 16de Juli 1846 blev han Tambourdreng i Kompagni A. under Kaptain Jefferson Hunt. Efter nogle Maaneders overanstrængende Tjeneste — mere end han i saa ung en Alder var i Stand til at udholde — blev han angreben af en dødelig Sygdom, og blev tilligemed flere andre af dette gudhengivne Kompagnies Syge efterladt i Pueblos Fæstningsværk i Colorado. I den kolde November Maaned døde han, og blev begravet tilligemed flere af sine Kammerater en kort Distance fra Fortet. Han drog sit sidste Aandedræt, medens han hvilede i Broder Caratat Rowes Arme, som med største Omhu og Broderkjærlighed havde plejet ham. Denne Veteran fra den mexikanske Krig, Caratat Rowe, boer nu i Mount Pleasant i Utah. Ved hans Forekommenhed modtog jeg en af ham skreven Beskrivelse over den ensomme Kirkegaard i Ørkenen, hvor min unge Broder og hans tro Medbrødre bleve begravne.

For flere Aar har jeg næret et inderligt Ønske om at besøge dette Sted, og forsøge at finde Stedet, helliget ved vore hedengangne Heltes Støv; tilskyndet heri af Præsident Taylor, besluttede jeg at gjøre den dertil fornødne Rejse, og om Spor af deres Grave kunde findes at bestemme og beskytte Stedet paa en passende Maade. I Følge denne Beslutning tog jeg og min Søn Charles med Banetoget fra Salt Lake City den 9de Maj d. A. over Denver og Rio Grande Jærnbanen; vi havde nemlig af Agent S. W. Eccles modtaget hans godhedsfulde Tilbud om at yde os den nødvendige Befordring.

Det er faldet i min Lod ved den Almægtiges Styrelse at gjennemrejse en betydelig Del af Amerika og nogle af Europas Lande, der ere verdensberømte for deres skjønne Prospekter.

Men jeg har længe været af den Mening, at vor egen Klippebjærge-Region er uovertruffet for Varietét og Naturskjønheder. Denne min Beundring for det store Vests Bjærge, Dale og Vande blev endnu større paa min sidste Rejse. Grand Canon i Arkansas, Black Canon og Royal Gorge ere forfærdelige i deres Storhed. Det Indtryk man faar ved at fare hurtigt over og imellem disse storartede Naturværker er baade behageligt og frygtindgydende. Med en Fart af 40 engelske Mil om Timen rullede Toget ved Siden af brusende Strømme, under overhængende Klipper, paa hvis Toppe Skyerne hvilede, over svimlende Bjærgpasser og uhyre Svælg. Hele Tiden arbejdede vort Tog sig enten op ad eller ned ad sin bugtende Bane. Paa hele denne Rejse gjennem Bjærgene syntes der ikke at være nogen vandret Strækning, og næppe en lige Linie saa lang som Toget, hvorpaa vi kjørte.

Vi naaede Pueblo om Aftenen den 10de, og søgte at faa Underretning af de ældste Indbyggere i Byen angaaende den Sag, der havde bragt os der. Vi bleve behandlede med Høflighed af Dommer Smith, saa vel som af et Medlem af Statslegislaturen og andre højtagtede Herrer, og erholdt Hr. Lewis Conleys Tjeneste, som havde boet der i omtrent 40 Aar. Da jeg viste ham Tegningen, Ældste Rowe havde givet mig, blev han forbauset over dens Akkuratesse og Tydelighed. Efter Tegningen, som vi medbragte, og det, Hr. Conley erindrede, søgte vi med største Flid og Omhu og sparede intet Middel, som kunde hjælpe os i vor Søgen, for vore Afdødes Begravelsessted. Det lykkedes os dog ikke. Ethvert Spor var udslettet. Vore Venners jordiske Tabernakler vare nedlagte, hvor altid høres den immer brusende Arkansas-Flod. Tre Gange i det lange Tidsrum, der er henrunden siden den sørgelige Hændelse, har den rivende Flod oversvømmet de omkringliggende Landstrækninger og hver Gang aldeles forandret sin Flodseng og bortført med sin uimodstaaelige Magt saa vel de Dødes som de Levendes Boliger. Ingen Høj af nogen Slags kan nu findes som Mærke paa det Sted, hvor de af Mormon-Bataljonen, som døde i Pueblo, ere begravede.

Senere hen i Tiden, da Nybyggere kom der for at bosætte sig, begravede de deres Døde længere borte fra Højvandets Grændser, og endnu senere, da den nuværende Stad begyndte at udvide sig, bleve disse Levninger af Lig opgravede og flyttede fra dette usle Begravelsessted til et nyt, hvor de ikke vilde være i Vejen for Byens stadige Udvidelse; vi hørte ikke Noget om, at der nogensinde var optaget Lig fra Lavlandet. Uagtet al den Forsikring man gjorde os om, at de Grave, vi søgte efter, vare bortskyllede eller bedækkede af Arkansasfloden, vedbleve vi dog i vor Søgen og gjennemsøgte forsigtigt den nye Kirkegaard. Den eneste Tilfredsstillelse, vi erholdt derved, var Bevidstheden om at have gjort Alt, hvad der stod i vor Magt, for at finde dem. Vi gjorde den Slutning, at endskjønt vi kunde temmeligt nær angive Stedet, hvor vore Brødre hvilede, kunde vi dog ikke bestemme det med saa megen Akkuratesse som var nødvendig for at være os til Gavn.

Skuffede i vor Forventning at udføre denne vor pligtskyldige Kjærligheds-gjerning saa vi os nødte til at forlade Byen, og efterlod kun vor Bøn paa det Sted, som var os saa helligt. Vi besøgte Denver, Manitou Springs, Cave of the Winds, Glen Eyre og The

Garden of the Gods, alle i Colorado, og fandt Meget til vor Belærelse og Underholdning.

Den 13de tog vi med Banetoget fra Colorado Springs til Kansas City, hvor vi ankom den 14de om Aftenen. Paa vor Rejse gjennem Colorado fandt vi den Stat at være mere øde end vore Dale derhjemme i Almindelighed, og Aarstiden mere kold og ubehagelig. Man saa Kvæg i utallig Mængde, men de vare meget magre. Kansas City i Missouri Staten driver nu kun liden Handel ad Floden, da næsten alt Saadant føres med Jernbanerne; men den er dog en meget livlig Stad, der driver stor Kvæghandel. Der er tre uhyre store Slagterhuse i Staden, og i hvert af disse er man i Stand til at slagte 5000 Stykker Kvæg og Svin paa en Dag. I de mange Kreaturgaarde i Nærheden af Jernbanerne saa man Tusinder af Kreaturer af alle Slags. Denne Stad er Beholdsstedet for de mange store Hjorde af Kvæg, der sendes øst fra alle de vestlige Territorier.

Kort efter vor Ankomst til Kansas City bleve vi gjort bekjendt med Hr. William Epperson, som gjorde os den Fornøjelse at præsentere os for Hr. Archibald Means Rodgers, hvis Hjem er nær Byen Independence i Jackson County, Missouri. Denne By var vort næste Bestemmelsessted, og da vi den 16de naaede den, mødtes vi af Hr. Rodgers, som kjørte os omkring med sit Kjøretøj, for at vi kunde bese Byen og Omegn. Blandt mange andre berømte Ting bleve vi viste Forbryderen Frank James, hvis Forbrydelser har gjort hans Navn til et Hverdagsord overalt i Missouri, Kentucky, Kansas og Iowa.

Det paastaas, at Jackson County har mere og bedre Kvæg end nogen anden Del af Staten Missouri, og denne siges ikke at staa tilbage for nogen Stat i denne Henseende. Beboerne føle sig stolte af at vise Fremmede deres skjønne Kreaturer.

Omkring dette Sted udstrækker sig et frugtbart Land, der i sin Yppighed smiler mod Himlen. Hvad der angaar dets naturlige Hjælpekilder, er dette Land fremfor alle andre et udvalgt og rigt Land. Her saa vi den Plet, der af den almægtige Gud blev udpeget som Stedet, hvor et Tempel skulde bygges til hans Navn. Det er en smuk Indhegning, bedækket med en rig Græsvækst, omgiven af Skyggetræer, der nylig ere plantede; men der er ingen Bygning af nogen Slags derpaa. Den almindelige Mening er, at om nogen Privat- eller Handelsbygning skulde opføres derpaa, vilde den Almægtige straffe en saadan Vanhelligelse med en saadan Bygnings Ødelæggelse. Josephiterne synes at have bosat sig her i betydeligt Antal. De have tilegnet sig Tempelgrunden. Rettigheden til denne Grund blev dem given ved en Overretsdom, og Skjødet derpaa holdes af et Udvalg af Kuratorer. Disse Tilhængere af den udødelige Profets forblindede Søn synes at nyde megen Agtelse i denne Del af Missouri. Dette er ganske naturligt, thi ved denne falske Organisations Begyndelse tilkjendegav dens nye Leder, at han ikke vilde fremsætte noget Princip som Aabenbaring, hvilket Folk vilde sætte sig imod. Hensigten var naturligvis at oprette en Sekt, der ikke vilde møde den Modstand, som Kristi Kirke havde mødt under Martyr-Profetens Ledelse. Popularitet blev søgt og endnu søges, og nogle af Medlemmerne omtale med Glæde og tilsyneladende Tilfredshed den Velvillie, hvormed de og deres Lærdomme modtages.

Josephiterne i Independence gaa under Navn af Mormoner, og de skarpsindige Spekulanter i den Egn, bekjendte

med, hvor indbydende Salt Lake City har været for Tourister, haabe ved disse Folks Arbejde, at Independence vil ligeledes blive en Stad af stor Interesse for Rejsende — et Haab, hvilket jeg ikke behøver at sige, aldrig vil blive opnaaet ved saadanne Midler.

Herren har givet visse Forjættelser angaaende Independence; men intet Folk, i hvor nidkjære og bestemte de end maa være paa at opnaa de lovede Velsignelser, kan nogensinde udføre det Værk, medmindre de ere det Folk, Gud har udvalgt, og som han anerkjender som sit Folk.

Fra denne By, Independence, som var af saa stor Interesse for os, rejste vi til Chicago, hvor vi ankom den 17de om Eftermiddagen.

Da det nu var Søndag, brugte vi Dagen til at læse Nyhederne fra Hjemmet og besvare Breve. Næste Dag besøgte vi mange Steder af Interesse for os. Vi besteg Taarnet paa det uhyre Vandværk til en Højde af 200 Fod. Vi besøgte ogsaa den store Udstillingsbygning, hvor Grant, Garfield, Arthur, Blaine og Cleveland bleve udnævnte. Den bruges nu til Kunstudstilling, og til Koncerter og andre Forlystelser. Vi vare meget interesserede i de kolossale Kornmagasiner, som findes der. Vi vistes igjennem et af dem, kaldet «Galena Elevator», der kan rumme 700000 Bushels Korn (omtrent 175000 Tdr.). Fra dette Magasin kan Skibe lades med 12000 Bushels Hvede om Timen. Sexten Mænd kunne aflæsse otte Jærnbanevogne, hver indeholdende 4000 Bushels, veje Kornet og fylde det i Binger — alt i 15 Minutter. Det kostede i Opførelsen af dette Hus en halv Million Dollars. Chicago har 17 af disse Kornmagasiner, af hvilke et kan rumme 375000 Tønder Korn. Vi traadte ind i Raadstuen og Thinghuset, en massiv Granitbygning, der dækker et helt Kvarter, og har megen arkitektonisk Skjønhed. Vi gik gjennem otte Retssale, hvor der samtidigt holdtes Retsforsamlinger; man viste os ogsaa Cook Countys Skrivers Kontor. Her saa vi i en uhyre Hvælving 1680 Protokoller, med 90 store Registre, hvilke alle ere skrevne siden den store Ildsvaade i 1870, paa hvilken Tid alle Protokollerne skrevne til den Dato bleve aldeles opbrændte. Det blev os fortalt, at nu for Tiden fyldes der omtrent en Protokol om Dagen..

Den 19de Juli om Middagen rejste vi til Jacksonville 215 eng. Mil fra Chikago, og naaede Carthage i Hancock County næste Morgen. Det var mod dette Sted, vi længe havde henvendt vore Tanker, og saa snart vi kom til Byen, opsøgte vi dets historiske Fængsel. Det brugtes nu til Beboelse af Hr. James M. Browning, en respektabel og høflig Mand, der i sin Tid holdt Embedet som County Kasserer. I Dag synes det at være et fredeligt Sted. For den almindelige Jagttager vilde det ikke være af den mindste Interesse, men for os, som har Kundskab om de store Begivenheder, der har tildraget sig indenfor dets Mure, om den Syndens mørke Sky, der har hængt over det, og den store Martyrdom, der fra dets af Kugler gjennemborede Tømmerværk har raabt til Himlen, var der Noget i enhver af dets Dele, der gjorde et saadant Indtryk paa os, at vore Hjærter fyldtes med en højtidelig Følelse og vore Øjne med Taarer. Vi gik ind i Værelset, hvor Guds Tjenere vare indespærrede før det morderiske Angreb. Vi stod paa det selv samme Gulv, som var betraadt af Joseph og Hyrum Smith, John Taylor og Willard Richards, den Dag de saa grusomt bleve nedskudte. Vi saa det Hul i Døren, hvorigjennem den Kugle foer, der dræbte Hyrum

Smith. Vi bukkede os over det Sted, hvor han faldt, i det han udbrød: „Jeg dør!" Med dybe af Sorg lutrede Følelser stode vi ved Dørkarmen og gjenkaldte i Tanken, hvorledes Præsident Taylor havde kastet sig imellem Joseph Smith og hans blodtørstige Fjender, og hvorledes han havde kæmpet ved Døren for at holde Mordernes Geværer tilbage, medens disse udspyede Ild og Bly. Vi saa ud af det berømte Vindu, hvorfra Profeten sprang eller faldt, og hvorfra Præsident Taylor blev af den Kugle, der ligesom ved Forsynets Styrelse ramte hans Uhr og knuste det, kastet tilbage paa Gulvet haardt saaret. Vi tænkte paa den mærkværdige Mellemkomst af en højere Magt, der frelste hans Liv for den store Gjerning, Gud siden den Tid har udført ved ham, og som han endnu har for ham at udføre i Fremtiden. Vi trak os tilbage igjen og ned ad den tragiske Trappe, der en Gang var pakfuld af Djævle i menneskelige Skikkelser, og søgte om Brønden, hvor Joseph Smith, Guds Profet, endte sin jordiske Løbebane. Men Brønden er nu fyldt til; dog kan Stedet godt kjendes. Det er nu en yndig Blomsterseng, begroet med en Masse smukke og vellugtende Blomster. Det var sødt, at se den Plet saa helliget — Stedet hvor Joseph laa udstrakt i Døden, da en Dæmon traadte frem med Slagtekniv i Haand for at afskjære hans Hoved, men blev forhindret ved en mærkværdig Lysstraale fra Himmelen der lammede Bøddelen. Med disse Minder i vore Tanker, og i det vi erindrede, hvor mørkt det den Gang saa ud, og Smerterne af de paafølgende Forurettelser, og saa betragtede Kirkens forunderlige Stilling nu, overvældede vore Følelser os ganske. Dette Besøg og de Minder, det opvakte, fremkaldte en sorgfuld Sindsstemning hos os. Der var dog en Tilfredsstillelse i Tanken om Menneskenes fuldkomne Magtesløshed, selv naar de tage Mord og Ran til Hjælp for at bekrige en Sag, der har i sig Spiren til evig Fremgang.

En Vognmand ved Navn Edward Mathews, i Carthage, kjørte os om Eftermiddagen den 20de til Nauvoo, en Distance paa tyve Mil. Paa denne lille Tour, kjørte vi for det meste ad den samme Vej, som Joseph og Hyrum Smith og deres Selskab kjørte for sidste Gang i Profetens og Patriarkens jordiske Liv, og ad hvilken det højtidelige og sørgende Ligfølge vendte tilbage. Den eneste Forandring, der var bleven gjort fra den oprindelige Vej, er den, som Vejens senere Opmaalning og Rettelse har foraarsaget. Dens almindelige Retning er den samme, som den var for 40 Aar siden.

Jeg saa mange Marker, der en Gang ejedes af de Hellige, og hvorpaa stode mange Kæmpetræer, som de Hellige havde plantet. Vi kom forbi Profeten Joseph Smiths Mark. Alle disse Jorder ere nu i en udmærket god Tilstand, opdyrkede efter Nutidens bedste Maade, og anlagte med Vingaarde, Frugthaver og Enge. Under Rejsen havde Hr. Mathews Meget at fortælle os om Landet og dets forrige og nuværende Beboere. Blandt Andet fortalte han os, at Thomas Sharp, i sin Tid berygtet som Pøbelanfører, er Redaktør af The Carthage Gazette og Medlem af en Sagsøgerforretning, der gjør Krav paa Respektabilitet.

Vi kom forbi Caspercreek og ind i Nauvoo ad Parley Street og drejede derfra om til Mulholland. I Nærheden af det sydøstlige Hjørne af Templegrunden saa vi et Gjæstgiveri under Navn af „Temple House", ejet af Valentine Loubersheimer. Vi toge ind i dette Hus; men før vi kunde tænke paa Forfriskning

eller Hvile, besøgte vi Stedet, hvor en Gang stod et yndigt Tempel. Af den prægtige Bygning var der ikke en Sten hvilende paa en anden. Menneskets Vanhelligelse har her fyldt sit Maal, og nu hersker der kun Ensomhed og Hensmuldren blandt de adspredte Brudstykker. Efter en lang Spadseretur kom vi tilbage til Hotellet, og for første Gang i fyrretyve Aar aad, drak og sov jeg i Staden Nauvoo. O, dette de Helliges gamle Hjem — en Gang saa herligt, saa elsket og kjært, men nu saa vanhelliget og ødelagt!

Næste Morgengry fandt os straks paa Benene og ude. Vort første Besøg var naturligvis til „Tempelblokken". Den benyttes nu til Boliger og Handelshuse. Vi traf en Hr. Reinbold, der nu ejer en Del af Blokken og har opført et Handelshus derpaa. Han tilbød os sin Tjeneste som vor Fører og at kjøre os omkring i sit Kjøretøj, medens vi besaa Staden. Hans Handelshus staar nær det Sted, hvor Indgangen til Templet forhen var, og hans Stald med Gaardsrum indtager saa meget af den hellige Grund, at den indbefatter Brønden, hvorfra Vandet brugtes til Døbefonten. Grunden er fyldt op med Grus saa højt som Jordens almindelige Overflade, og Brønden er muret op til samme Højde med Sten af Templets Mure. Heste og Kvæg vandes her daglig. Vi drak deraf og fandt Vandet at være klart og velsmagende. Vi fyldte en Flaske med den klare Vædske og bragte den med os hjem, at Andre maatte smage den. Det, som vi endnu har tilbage, beholder endnu dets Velsmagenhed.

Jeg erindrede meget godt, at Profeten Joseph havde ladet bygge et Stenkammer til hans Families Begravelsessted lidt syd for Tempel Blokken. Vi opsøgte Stedet og fandt Kammeret indeni en Bygning, hvor det bliver brugt til en Vinkjælder. Dernæst besøgte vi den Lod, hvor jeg byggede et Hus paa to Etager af Mursten i 1843. Vi drak af Brønden, jeg den Gang gravede, og plukkede Frø af Træerne, jeg havde plantet for mere end fyrretyve Aar siden. Vi pillede Smaastykker fra de mosbeklædte hensmuldrende Gærdestave, som jeg selv havde tildannet med mine egne Hænder, da jeg var i mine blomstrende Ungdoms Aar. Jeg erindrer, at den Gang, jeg lavede Gærdet, var det meget vanskeligt at drive et Søm ind i det haarde Træ; men nu kunde disse Ege- og Ahornslægter pilles i Stykker af et Barn. Nogle af Træerne, jeg plantede der, ere siden afskaarne, og paa Stubbene kunde man tælle Ringene i Snittet, hvilke viste dem at være et Par Snese Aar gamle i Vækstén. Huset var borte, og i dets Sted stod der et lille halvtags Hus, omgivet af Syrener i fuld Flor. Den gamle Brøndkarm eksisterer endnu, men Vandet er fordærvet og kan ikke benyttes. En Mand ved Navn Hanaska bor nu med sin Hustru og et Barn paa Stedet.

Paa Hjørnet af White og Durfee Streets fandt vi den Lod, der en Gang tilhørte min Onkel Willard Richards. Paa den havde han begravet sin afdøde Hustru Jeannetta. Ejendommen faldt i Hænderne paa Hr. Reinbolds Fader, som lod Huset rive ned og et nyt opbygge paa Stedet, tildels paa den gamle Grund. Ved at udvide den nye Bygnings Grundvold opdagedes Kisten, der indeholdt Tante Jeannettas Lig. Det Hele var i god Bevaring og blev flyttet og nedlagt paa et andet Sted paa Lodden. Inde i Huset fandt jeg, at Kjælderdørene med Beslaget vare de samme, som jeg erindrede fra forrige Dage. Dette Sted var mig af særegen Interesse, thi det

var i Onkel Willards gamle Hus, at jeg under hans Tilsyn skrev mange af Kirkens Histories Kapitler, der nu opbevares i Historieskriverens Kontor. Vi fandt ogsaa Brigham Youngs og Heber C. Kimballs forrige Hjem, hvilke begge ere i en temmelig vel bevaret Tilstand. Paa Forsiden af Broder Kimballs Hus findes endnu en Sten med hans Forbogstaver og Datoen af Husets Opførelse.

„Seventies Hall" var en Gang en meget smuk Bygning, bygget to Etager høj af Mursten; den er siden formindsket til kun en Etage og bruges til Skole. Jeg talte lidt med Lærerinden, som fortalte mig, at de gamle Bænke med deres originale Nummere paa vare udlejede til Kirketroende af andre Sekter, da de ikke behøvedes i Skolen, der var forsynet med Skriveborde og Bænke passende til Skolebrug. Selve Huset viser Tegn paa Ælde, skjønt det synes at være ganske solidt og at kunne vare i mange Aar.

Dernæst gik vi ned til Josephs Handelshus, bygget af Mursten — det Sted, han havde helliget ved sin Nærværelse, sin Tjeneste, og ved Kundgjørelsen af nogle af de herligste Principer, Gud nogensinde gav Menneskene til at lede dem fremad til det højere Liv. I den øverste Etage var den saa vel bekjendte store Sal og Josephs private Kontor, der bestod af to Værelser. Her bleve de politiske Læresætninger forfattede, der indeholdes i et Skrift udgivet af Joseph Smith, hvis Titel oversat er: „Anskuelser om Forbundsregjeringens Myndighed og Politik"; her blev ogsaa hans Breve til Henry Clay og John C. Calhoun skrevne. Her modtog han Aabenbaringen om det celestiale Ægteskabs Gyldighed og Evigvarighed. Her blev et Højraad organiseret for Riget, og her — da Aanden tilhviskede ham, at hans Livs-Gjernings Ende nærmede sig, og da han saa, at hans jordiske Løbebane muligvis vilde faa Ende førend Templets Fuldførelse — sammenkaldte han nogle udvalgte Faa og meddelte dem de hellige Begavelsers Ordinantser, saa at de guddommelige Skatte, han havde modtaget, ikke skulde borttages fra Jorden ved hans Død. Endogsaa Stenene ere for mig helligede ved disse Minder, og mine Tanker have ofte dvælet paa dette Sted med en hellig Ærefrygt.

En Tilbygning er opført paa Stedet, hvor der slagtes Svin i Slagtetiden. Selve Handelshuset er fyldt med Tønder, hvori Flæsket nedsaltes og pakkes. Værelserne, der en Gang vare Herrens udvalgte Tjeners private Kontor, afbenyttes nu af en ung Mand, der overtrækker Skinker med Papir og Lærred. Denne Bygning har en Gang gjenlydt af saadanne Mænds Røst og Fodtrin, hvis Navne og Gjerninger ere uforglemmelige. Man syntes i Aanden at fornemme en guddommelig Hviskten. Mænd mødte her og lyttede til den Almægtiges Ord fra hans elskede Profets Mund, og gik bort derfra med det store Budskab om Forløsningen af ventende Tusinder. I Dag gjenlyder des værre Slagterens hæse Raab der. Gulvet flyder med Blod, og det lugter som i et Lighus.

(Fortsættes.)

Gyldne Ord. Hvad vi ønske at vore Børn i moralsk Henseende skulde blive, maa vi selv være; thi, enten vi ønske det eller ikke, er vort Hverdagsliv vore Børns Vejviser.

— Utaknemmelighed er et Uhyre, der burde dræbes ved Fødselen og aldrig opfostres.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Evangeliets Vod samler alle Slags.

I en af sine Lignelser ligner vor Frelser Himmeriges Rige med en Vod, som kastes i Havet, og som samler alle Slags Fisk. Undertiden indvendes der imod de Sidste Dages Hellige, at der af og til findes daarlige Mennesker iblandt dem; men ses det ikke let, at medmindre dette var Tilfældet, vilde der være en betydelig Forskjel mellem Guds Rige, saasom Frelseren forklarede det, og det som de Sidste Dages Hellige forkynde? I denne Lignelses Lys er det urimeligt at forvente, at kun gode Folk ville komme ind i Evangeliets Vod; thi Frelseren erklærer, at det vil samle alle Slags.

Der er ikke megen Tilskyndelse for Nogen at annamme de Sidste Dages Helliges Lære uden en oprigtig Kjærlighed til Sandheden og en alvorlig Attraa efter at tjene Gud. Evangeliet er nu, som det altid har været, overordenligt upopulært i Verden, og denne Upopularitet har været en stor Beskyttelse imod rænkefulde og ugudelige Mennesker, som altid ere rede til at drive Kjøbmandskab med deres religiøse Bekjendelser, for at fremme deres selviske og onde Hensigter. Alligevel have de Sidste Dages Hellige ikke været helt fri fra saadanne Personer, endskjønt de sandsynligt ikke have haft flere af den Slags, end der udfordredes til at bevise den Sandhed, at Evangeliets Net ikke har mistet sin forrige særegne Beskaffenhed, at samle alle Slags.

Foruden den meget faatallige Klasse uoprigtige Personer, som annamme Evangeliet i den uværdige Hensigt at erholde nogle faa Brød og Fiske, og som man let bliver kvit, naar de ikke erholde dem, er der en anden og maaske større Klasse, som, ihvorvel de annamme Evangeliet med Ydmyghed og Oprigtighed, forsømme at anvende dets Principer i deres daglige Liv, hvilket er absolut nødvendigt for at nyde dets Aand og Velsignelser. Saadanne Personer synes at antage, at naar de have gjort den nødvendige Opofrelse og Anstrængelse for at blive et Medlem i Kristi Kirke, udfordres der ikke mere af dem. De synes at gjøre sig den Forestilling, at de kunne vedblive at bruge temmelig nær den samme Fremgangsmaade som forud, og at medens det var nødvendigt, at de skulde forandre deres Religion, var der ingen særdeles Nødvendighed for, at deres Religion skulde forandre dem. Saadanne have en meget indskrænket Opfattelse om Evangeliet og behøve megen Belærelse. De ere lig indsamlet umoden Frugt, og i mange Tilfælde behøve de at omvendes paany.

Vi kunne ogsaa omtale en anden Klasse, hvis Aand og Følelser, i det de annamme Evangeliet, ere Alt, som kunde ønskes. De omvende sig fra deres Synder, erholde Forladelse for dem og nyde Forjættelsens Aand. For en Stund er deres Vandel rosværdig; men de have forhen været henfaldne til Laster og Svagheder, og de samme Indflydelser, som vare vante til at beherske dem, banke paa Hjærtets Porte og forlange Adgang. Deres Synder ere dem forladne, men Følgerne ere ikke aldeles overvundne; de forrige lastefulde og daarlige Vaner begynde

atter at gjøre deres Magt gjældende, Kjødets Svagheder, den Ondes Tillokkelser, deres forrige Venners Overtalelser og mange andre Indflydelser komme imod den nyfødte Hellige med en Kæmpes Styrke. Han søger maaske at indgaa et Slags Forlig, at kun give efter for det i mindre Grad. Striden er haard, Sejren helder snart til den ene, snart til den anden Side. Om han anstrænger al sin Kraft og søger Herren om Hjælp, vil han sejre; om han ikke opfylder disse Betingelser, vil han lide Nederlag. Striden ender sjældent med et Slag. Kampen er maaske livsvarig, men hver Sejr, han vinder, giver Forsikring om Sejr i den næste og gjør ham stærkere for Striden, medens hvert Nederlag svækker ham og formindsker hans Udsigt til en endelig Sejr. Af Alle, som Evangeliets Vod har samlet, er der kun Faa, som ikke have haft mer eller mindre Erfaring i denne Slags Kamp, og Udfaldet deraf har været lige saa forskjelligt, som der er forskjellige Slags indsamlet.

Imidlertid ser Verden paa de Hellige og ofte paa en uvis Maade tilskriver Individers Fejl og Ufuldkommenhed til Mangler og Ufuldkommenheder i Evangeliet. De Sidste Dages Helliges Religion dadles, fordi nogle af dens Tilhængere af forskjellige Aarsager, hvoraf vi have søgt at belyse nogle, forsømme at efterleve dens Principer. Dette er uretfærdigt. Der er kun et Princip, hvorved et System eller en Kirke kan paa en konsekvent Maade fordømmes paa Grund af Medlemmernes onde Handlinger, nemlig om det kan bevises, at disse slette Handlinger ere naturlige og nødvendige Følger af de Principer, som læres i Systemet eller Kirken, hvorom der er Tale; da er Fordømmelsen retfærdig. Kristi Kirke i forrige Dage havde nogle uværdige Medlemmer. Det var den samme Evangeliets Vod, som samlede Peter, Jakob og Johannes og Judas Iskariotes, Annanias og Saphira. Det er den samme Evangeliets Vod, som i vore Dage har samlet nogle af de bedste Mænd og Kvinder, som nogensinde levede, og andre, som i enhver Henseende have været det Modsatte.

Naar Evangeliets Principer efterleves, er Resultatet et rent og helligt Liv. Enhver Afvigelse, som en Sidste Dages Hellig gjør fra Renheds og Retfærdigheds strængeste Principer, er netop i samme Grad en Afvigelse fra hans Religion. Det har ikke Noget at sige, hvad Stilling han indtager, ejheller hvor stor Trofasthed han har lagt for Dagen forhen; om hans Liv og Levnet skal fuldkomment antages, maa det være i fuldkommen Harmoni med Retfærdighed og Sandhed. Vi have undertiden hørt den Idé udtrykt, at en Person ved sin daarlige Opførsel har vanæret Sandhedens Sag. Dette er umuligt. Et Menneske kan beskæmme sig selv ved sine slette Handlinger, tillige kunne de, som understøtte ham i hans Uret, blive vanærede, og endvidere kunne de, som forsømme at modstaa Uretfærdighed og tage Overtræderen under Behandling, naar dette er deres Pligt, saa Del i saadan Vanære; men længere kan det ikke gaa. Sandheden kan ikke beskæmmes af Vildfarelse, ejheller Retfærdighed af Ugudelighed.

Saaledes se vi, at medens Evangeliets Vod samler alle Slags, er det ikke ansvarligt for deres Ufuldkommenheder, som bekjende sig at tro paa det, men hvis Handlinger komme i Modstrid med dets Principer.

(Mill. Star.)

Afløsning. De følgende Brødre, som med Nidkjærhed have udført deres Mission til disse Lande, løses med Tilladelse til at rejse hjem med Selskabet, som afgaar herfra den 20de August: L. Larsen af Kjøbenhavns Konference, N. C. Mortensen af Aarhus Konference, M. Monson af Skaanes Konference, A. J. Anderson af Gøteborgs Konference og Nils Hansen af Kristiania Konference. Den Sidstnævnte blev paa Grund af sin Religion landsforvist fra Danmark i Begyndelsen af Juni d. A. og har siden den Tid arbejdet i Norge. Da han er en ældre Mand, og hans Helbred mindre god, anse vi det bedst, at han vender tilbage til sit Hjem. Han beskikkes til at føre vore norske Emigranter fra Kristiania til Liverpool.

Beskikkelse. Edward Hanson, som i otte Maaneder har arbejdet i Stockholms Konference, beskikkes til at arbejde paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Emigrationen. Det fjerde Emigrationsselskab afrejser herfra den 15de Oktober.

Notits. Nogle faa Eksemplarer af Ungdommens Raadgiver Nr. 1 af 4de Aargang ønskes paa Skandinaviens Stjernes Kontor.

Uddrag af Korrespondance.

Vi gjøre følgende Uddrag af et Brev fra Præs. H. J. Christiansen, dateret Kristiania den 27de Juli 1885:

„Om Aftenen den 24de havde vi her i Kristiania en Glædens Tid, i det vi her i det fjærne Nordenland tog os den Frihed at højtideligholde Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen. Den smukke rummelige Sal, som vi ere velsignede med her, (og, skal jeg sige, føle os lidt stolte over) var næsten fyldt med de Hellige, hvoriblandt ogsaa nogle Fremmede, der alle lyttede med største Opmærksomhed til Broder C Andersen og Deres ringe Broders Vidnesbyrd. Vi fremlagde i vor Ufuldkommenhed en Del af denne Kirkes Historie, og hvad det havde kostet at grundlægge den, nemlig stor Udholdenhed, Ejendomme og Manges Liv. Vore Vidnesbyrd rørte Hjærtets ømme Strænge hos mange af de Tilstedeværende, og vi maa med dem indrømme, at kun en guddommelig Overbevisning kunde give disse vore Sødskende Mod til at udholde de Lidelser, de for deres Troes Skyld have maattet gjennemgaa.

Efter Forsamlingen havde vi et lille Festmaaltid. Vore gode Sødskende havde nemlig efter Indbydelse taget en lille „Smørgaas" med, og fra et midt i Salen anrettet Bord nød vi (som én Familie) en vederkvægende Forfriskning af Jordens Goder. Kl. 12½ bød vi hinanden „God Nat", følende at vi havde haft en glædelig Dag og Aften med hverandre, som længe vil erindres af os.

Med faa Ord vil jeg tilføje, at jeg

føler mig meget vel tilfreds iblandt mine norske Sødskende; thi omendskjønt jeg kom her som Fremmed for at indtage denne ansvarsfulde Plads, tror jeg dog, at jeg saa vidt har vundet de Helliges Kjærlighed, hvorfor jeg er meget taknemmelig til Herren, og min Stræben skal i Fremtiden være at arbejde og leve saaledes, at jeg stedse kan gjøre mig værdig til den.

Jeg finder mange Hellige her, som have staaet trofaste i Kirken for circa 30 Aar. Det rører mine Følelser at høre dem ytre deres Ønsker om at kunne faa Lejlighed til at drage ud fra disse trange Steder og komme hjem til Zion, for der at modtage større Velsignelser; før de gaa al Kjødets Gang og træde gjennem Dødens Port. Om jeg havde Magt som Agt, da vilde jeg gjøre en god Gjerning ved at række dem en hjælpsom Haand.

Ældste J. Hansen beretter i et Brev dateret Provo, Utah den 14de Juli 1885:

Eftersom jeg skrev Dem til fra Ny York om vor Rejse saa langt, vil jeg fortsætte min Beskrivelse fra det Sted, indtil vi naaede vort Rejses Maal, Utah. Vi kjørte ad Pensylvania, Pittsburg og Fort Vayne Jernbanen og ankom i Chicago lykkelig og vel den 4de Juli. Her skiftede vi Vogne for Council Bluffs, hvor vi ankom næste Morgen Kl. 5. Her blev vort Tøj igjen mærket for Ogden og Salt Lake City, og vi ankom til sidstnævnte Sted den 7de om Aftenen Kl. 10. De, som ikke havde noget Sted at gaa, fik Tilladelse at forblive i Vognene til næste Dag. Vort Tøj blev da mærket for de forskjellige Bestemmelsessteder, og om Morgenen den 9de rejste vi hver til sit. Jeg fandt Alt vel i mit Hjem og er glad ved atter at være samlet med min Familie og Venner, og ved at finde dem i Besiddelse af Guds Aand og ved god Helbred. Alt er nu stille og roligt her i Provo i enhver Henseende. Vi have Udsigter til en meget rig Høst, men al Forretning er næsten stille. Jeg formoder, De har modtaget Deseret News og læst det, vi lod indrykke deri med Hensyn til Billetter, erholdte af Petersen i Salt Lake City. De gjorde os megen Ulejlighed, og om jeg skulde gjøre den samme Tour igjen, vilde jeg paa ingen Maade have noget med dem at gjøre. Vi havde omtrent 16 af dem, og de vare os til mere Ulejlighed end et Hundrede af de andre.

Vi takke Herren for hans Varetægt over os alle tillands og tilvands og ønske at hans Velsignelser maatte fremdeles være os alle tildelte.

Et heltemodigt og rørende Forsvar.

Deseret News, dateret den 2den Juli 1885, publicerede under ovenstaaende Overskrift følgende skrevne Angivelse under Ed, oplæst af Biskop F. A. Brown af Ogden for 1ste Distriktsret den 30te Juni, paa hvilken Dag Biskoppen var stævnet for Retten under Edmundsloven.

Med Rettens Tilladelse:

Uagtet jeg har dygtige Prokuratorer til at tale min Sag, er jeg glad ved

at have denne Lejlighed til selv at tale nogle faa Ord til mit Forsvar. Jeg nedstammer fra den gamle puritanske Slægt i Ny-England-Staterne — det for sin tidligere Gudsfrygt og gode Opførsel berømte Land. Mine Forfædre kæmpede tappert og blødte i den amerikanske Revolutions mindeværdige Kamp, der tilvejebragte vor nationale Uafhængighed og gav den kostelige Skat, Religionsfrihed, til deres Efterkommere. Mine Forældre emigrerede fra Connecticut til den vestlige Del af Ny-York Staten i dens Bebyggelses tidligere Dage og under megen Modgang og næsten uovervindelige Prøvelser opdragede en Familie paa ti Børn, hvoriblandt jeg var det syvende. Fra min tidligste Barndom lærte jeg at elske mit Fødeland og dets herlige Regjeringsform og Institutioner, samt at ære og nøjagtig adlyde dets Love, hvilket jeg har gjort fra den Dag til nu. Medens jeg var borte fra mit kjære Hjem og elskte Fødeland, vandrende blandt Fremmede i andre Lande, kunde jeg med Stolthed se paa mit Fødelands Flag — naar det saa skjønt vajede i Vinden, indbydende de Undertrykte og Ringeagtede af alle Nationer til de Fries Land og de Braves Hjem — og kalde det mit eget.

Jeg blev af mine Forældre og i Søndagsskolen lært at have Ærbødighed for den hellige Skrift og anse den som Guds Ord samt være dets Forskrifter efterrettelige. Mine Forældre hørte til Methodist Samfundet, og jeg blev opdraget i deres Lære og opfostret i deres Tro, indtil jeg var 21 Aar gammel, og da hørte jeg for første Gang Jesu Kristi Evangeliums Fylde, saaledes som det blev aabenbaret ved Profeten Joseph Smith.

Jeg var da gammel nok til at tænke og handle for mig selv, og efter en omhyggelig Undersøgelse af Skriftens guddommelige Sandheder og de Lærdomme, Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige prædikede, blev jeg overbevist om, at de vare sande, og af denne mit Hjærtes oprigtige Overbevisning gik jeg den 11te Februar 1844 hen og viste Lydighed til Guds Søns Evangelium og fik derved Kundskab om dets Sandhed og Joseph Smiths guddommelige Mission, saaledes som Jesus har sagt: „Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ Ved at antage en upopulær Religion blev jeg ilde omtalt og hadet af mine Slægtninge og dem, der før havde foregivet at være mine bedste Venner. Om Efteraaret samme Aar samledes jeg med de Hellige i Nauvoo og led med dem i deres Uddrivelse ved en umenneskelig Pøbels Magt fra det Sted. Den 5te Juni 1856 forlod jeg Council Bluffs (hvor jeg havde boet omtrent 6 Aar) og rejste til Utah, hvor jeg ankom i September s. A. Den 2den April 1857 annammede og adlød jeg Herrens Bud om den celestiale Ægteskabsorden, som den er aabenbaret til Joseph Smith, og gjorde det i Følge min samvittighedsfulde og oprigtige Overbevisning om, at det var et helligt Princip af guddommelig Oprindelse, og at det var min Pligt at adlyde det. Jeg var overbevist om, at hvis jeg vilde regnes blandt Abrahams Børn, maatte jeg gjøre de samme Gjerninger, som Fader Abraham gjorde, og følge de værdige Eksempler, som alle Profeter og hellige Mænd i forrige Tider, der nøde den Almægtiges Velbehag, satte os, saa at jeg maatte blive agtet værdig til at nyde deres Selskab, naar jeg skulde kaldes bag Sløret.

Mere end fyrretyve Aar af mit Liv er tilbragt i Samfund med Jesu Kristi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og i al den Tid har jeg aldrig hørt en falsk Lærdom forkyndt af dem eller hørt et eneste urigtigt Raad given af Kirkens Ledere. Et mere loyalt Folk findes ikke i disse forenede Stater eller noget andet Sted paa Jorden.

Jeg har nu kæmpet i Fattigdom i næsten tredive Aar for at forsørge mine elskede Hustruer og kjære Børn, som en kjærlig Mand og Fader burde gjøre; og jeg har fra den Tid til nu efter bedste Evne holdt ubrødelig de højtidelige Pagter og hellige Løfter, jeg gjorde med disse Hustruer, og jeg tror, jeg har gjort det til deres fuldkomne Tilfredshed.

Jeg har en lige saa god og respektabel Familie som nogen Monogamist i de forenede Stater eller i hele Verden, og jeg er stolt af den. Mine ærede ikke-mormonske Naboer, Hr. Read, Hr. Leland, Postmester Littlefield og Andre ere aldrig blevne vanærede af dem, og jeg tror, at de aldrig have haft Aarsag til at skamme sig ved dem.

Jeg spørger Deres Velbaarenhed, hvad skal jeg gjøre? Skal jeg ustraffelig bryde de allerhelligste Forbindelser, et Menneske kan indgaa? Skal jeg bryde Kjærligheds og Hengivenheds stærkeste Baand, der ere knyttede i det menneskelige Hjærte mellem Mand og Hustru og mellem Forældre og Børn, for at tilfredsstille religiøs Skinhellighed eller Menneskers Fjendskab? Skal jeg forlade mine Hustruer og Børn (der ere mig lige saa kjære som Deres Velbaarenheds, om De har nogen, eller som nogen Andens Hustru og Børn ere dem) og kaste dem bort til en kold Verdens Medlidenhed, og derved gjøre mine Hustruer til Skjøger og mine Børn uægte og faderløse? Eller skal jeg holde mine Pagter med min Familie hellige som en højmodig, hæderlig og ærlig Mand?

Jeg kjender ikke Deres Velbaarenheds Tænkemaade, men hvad mig angaar, vilde jeg — hellere end at vise mig troløs imod mine Hustruer og Børn — lade mit Hoved skille fra Kroppen.

Jeg er mig ikke bevidst nogensinde i mit Liv at have gjort Mand eller Kvinde paa Jorden Uret. Jeg er ikke vidende om at have krænket Nogens Rettigheder.

Dette er første Gang i mit Liv, at jeg er bleven indkaldt for Retten for at forsvare mig imod den Beskyldning, at have overtraadt mit Fædrelands Love. Jeg maa enten have været Lovens Embedsmænd for kløgtig, eller ogsaa vist undersaatlig Lydighed og ikke givet Loven noget Krav paa mig i de forløbne 63 Aar.

Tvang kjendes ikke i de Sidste Dages Helliges ægteskabelige Forhold. De have gjensidigt, af egen fri Villie og Valg indgaaet disse hellige Slægtskabsforbindelser som en væsentlig Del af deres Religion, ikke blot for at efterligne Oldtidens Profeters og Patriarkers Eksempel, men have annammet den celestiale Ægteskabsorden for Tid og Evighed, fordi Gud har aabenbaret den ved sin Profet til os og befalet os at adlyde den. Deres Velbaarenhed kan kaste os i Fængsel, idømme os Bøder, ja endogsaa tage vort Liv, men det vil kun stille os udenfor Deres Magts Omraade og sætte os i Besiddelse af de kostelige Velsignelser, Gud har lovet os formedelst Lydighed til hans evige Evangelium.

Dersom Kongressen kan ved Lov forhindre den frie Udøvelse af vor Religion i at ægte flere Hustruer og ikke overtræde de forenede Staters Konstitution, saa kan den ogsaa forhindre den frie Udøvelse af vor Religion i at lade os døbe til vore Synders Forladelse, betale vor Tiende, samle os til Zion eller efterkomme en hvilken som helst

anden af Jesu Kristi Evangeliums Ordinantser eller Paabud. Vor Tro er en levende Tro, for den leder til Gjerninger, og derfor vise vi vor Tro i vore Gjerninger. Naar den ophører at fremføre Gjerninger, bliver den en død Tro; thi Apostelen Jakob erklærer, at dersom Troen ikke har Gjerninger, er den død i sig selv. Kongressen kunde lige saa godt bestemme, hvor mange Børn vore Hustruer maa føde. Om det amerikanske Folk tager Anstød af mit Levnet, i det jeg adlyder, hvad min Samvittighed byder mig at være min Pligt til min Gud, og det fordrer, at min Frihed fratages mig, saa er den til deres Tjeneste. Domstolenes Kjendelser, Kongressens Forordninger og Tyranners Edikter have ikke noget afskrækkende for mig, naar de komme i Strid med min Pligt til min Gud. Jeg haaber, at vor Regjering og dens Embedsmænd ville vise sig lige saa nidkjære for Edmundslovens Haandhævelse i at straffe Monogamister, som føre Samliv med mere end en Kvinde og ere Aarsag til, at disse føre et nedværdigende og Skammens Levnet, som de ere for at sagsøge Polygamister, der opholde og ære deres Hustruer og opdrage og uddanne deres Børn; Regjeringen vil da vise for Verden, at den administrerer Lovene upartisk. Dersom det amerikanske Folks Samvittighed fordrer det, underkaster jeg mig en ukonstitutionel Lov, som det staar i Deres Velbaarenheds Magt at eksekvere. Jeg er i Deres Haand, og om Deres Velbaarenhed mener, at det vil tjene til mit Fædrelands Tarv eller paa nogen Maade gavne Menneskeheden at idømme mig Straf og Bøder, fordi jeg har gjort det, som jeg ved er min Pligt til min Gud, saa indeslut mig i Fængsel. Hverken Fængsler eller Død kunne udslette Kundskaben, Gud har givet mig om hans store Sidste Dages Værk.

Her staar jeg, uskyldig i nogen kjendt Forbrydelse. Min Samvittighed er uskadt for Gud og alle Mennesker. Jeg er ikke skyldig i at overtræde nogen af Guds eller Landets konstitutionelle Love.

Medens De nyder Frihed og Ustraffelighed under en fri Regjering, og medens Spillere, Hoerkarle og Skjøger kunne søle sig i Synd og Fordærvelse uden Frygt for Sagsøgelse eller for at blive berøvede deres Frihed, saa tænk paa mig og mine Brødre, som De nu bliver Redskabet til at berøve denne himmelske Skat, endog vi ere uskyldige i enhver Forbrydelse.

Medens De og Deres Paarørende nyde Alt, som er dem nært og kjært her paa Jorden, tilligemed alle Livets Bekvemmeligheder og Luksus, behag at erindre de uskyldige Kvinder og Børn, som De forvolder saa megen Lidelse ved at fratage dem deres eneste Støtte.

Jeg har taget den Beslutning, at medens Vandet flyder, Græsset gror eller en Draabe Blod ruller i mine Aarer, og jeg tillades at drage Livsens Aande, vil jeg foretrække at adlyde min Guds højeste Love fremfor Menneskenes foranderlige og ufuldkomne Love, og jeg kan udbryde i Patrick Henrys, den amerikanske Talers, smukke Ord: „Giv mig Frihed eller giv mig Død!"

Til Slutning ønsker jeg at sige til Dem, Hr. Dommer, i det De er en Fremmed blandt os og ikke kjendt med vore Lærdomme og Skikke, at vi ære og respektere Dem i deres Stilling som vor store Regjerings Repræsentant. Jeg huser ingen onde Følelser hverken mod Dem eller min Anklager. Jeg vil derfor sige til Deres Velbaarenhed: førend De fælder Dom over mig, overvej nøje

alle Omstændigheder forbundne med min Sag. Jeg er almindelig kjendt i Ogden By, og det har jeg været i de sidste otte og tyve Aar, og jeg udfordrer enhver Mand, Kvinde eller Barn at retfærdeligen beskylde mig for at have forurettet dem.

Ingen har nogensinde hørt mig tage Guds Navn forfængeligt. Ingen har nogensinde set mig beruset. Ingen har nogensinde set mig søge ind i berygtede Huse eller Spillehuler. Jeg har levet et dadelfrit Liv og givet min Familie og hele Verden et kristeligt Eksempel, og Ingen kan retfærdeligen beskylde mig for at have overtraadt mit Fædrelands Love eller at have begaaet nogen Forbrydelse, medmindre det er en Forbrydelse at elske mine Hustruer og Børn. Om jeg har annammet en Vildfarelse i min Religion, kom til mig i Evangeliets Aand og udpeg den; tag Guds Ord, som De bekjender Dem at tro paa, og bevis mig, at nogen Del af min Religion er falsk, og da vil jeg give Afkald paa den, og om De vil fremstille for mig Noget, som er bedre, vil jeg med Glæde antage det.

Jeg ved, at de Lærdomme, som de Sidste Dages Hellige forkynde, ere Guds Søns rene Evangelium. For denne Kundskab er jeg ikke afhængig af Joseph Smiths, Brigham Youngs, John Taylors eller nogen anden Mands Vidnesbyrd. Formedelst Jesu Kristi Aabenbaring til mig har jeg selv erholdt denne Kundskab.

Med det Maal, som De maaler til Andre, skal De tilmaales igjen. Jeg forventer at staa for Guds Domstol her oventil og aflægge Regnskab for Gjerningerne gjorte i Kjødet, og om jeg ikke kan erholde min Ret af jordiske Dommere, frygter jeg ikke for, at jeg jo skal modtage en retfærdig Dom af Gud i Himmelen, og jeg kan vente. Mit Ønske er til Gud, at ikke alene De, Hr. Dommer, men Alle, som tage Del i at forfølge Guds Hellige, og Alle, som i Dag høre min Røst, vare næsten, ja, helt og holdent, som jeg er, med Undtagelse af mine Lænker.

Maa Gud være Dem naadig og Alle, som tage Del i dette vanhellige Korstog imod et ærligt, dydigt, stræbsomt og gudhengivent Folk. Dette er Alt, jeg ønsker at sige for nærværende. Jeg takker Dem for deres Venlighed og Taalmodighed.

F. A. Brown.

Utah Nyheder.

Den 4de Juli, som er den amerikanske Uafhængigheds Aarsdag, vajede Stjernebanneret paa halv Stang paa flere af de offentlige og private Bygninger i Salt Lake City. Folket tilkjendegav derved deres Sorg over, at mange af Territoriets agtede Borgere ere blevne berøvede sine Rettigheder, uden at de paa lovformelig Maade ere blevne beviste skyldige i nogen som helst Forbrydelse, og over, at den Frihed, som deres Fædre kæmpede for, er bleven deres Sønner frarøvet. Dette bragte Antimormonernes Blod i Kog, og de søgte at give denne i og for sig berettigede Handling Udseende af Haan imod Flaget, og man sendte endogsaa Bud til Kommandanten i Fort Douglass om at tvinge Folket til at heise Flaget til Toppen. Denne viste sig dog for hæderlig til at gjøre denne uskyldige Hand:

ling til et Paaskud for et Brud med Mormonerne. Hvor urimelig denne Paastand, at der i denne Handling laa en Fornærmelse imod Flaget, er, kan ses deraf, at da Præsident Garfield den 2den Juli 1881 blev skudt af Snigmorderen Guitteau, viste Folket sin Sorg derover ved at hejse Flaget paa halv Stang, og paa mange Steder hang det i denne Stilling den paafølgende 4de Juli. Der var Ingen, der tænkte paa, at dette var en Fornærmelse imod Flaget, men kun, at det udtrykte deres Sorg, som hejsede det. Om Folket i Salt Lake City følte til paa denne Maade at udtrykke sin Sorg over virkelige lidte Forurettelser, havde de fuldkommen Ret til at gjøre det. Om en Nation har Ret til paa denne Maade at vise Sorg over en enkelt Mands Død, har et Samfund samme Ret til at vise sin Sorg over deres Rettigheders Krænkelse. De havde ikke til Hensigt at haane Flaget, thi som et Emblem paa den menneskelige Frihed elskes og æres det i Utah lige saa højt, ja højere, end paa noget andet Sted i de forenede Stater. Salt Lake Tribune, hvis Redaktion har gjort det til en Livs Opgave at bagtale og æreskjænde de Sidste Dages Hellige, har meget at sige om denne Sag og mener, at det vilde være en god Ting, om nogle Tusinde af de konfødererede Soldater vilde komme til Salt Lake City den 24de Juli, Aarsdagen for Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen. Bladet siger: „Det vilde maaske faa det Udfald, at Mormonspørgsmaalet blev hurtigt løst." Naturligvis er Meningen med dette, at disse blodtørstige Uhyrer haabede, at det vilde komme til et Sammenstød mellem Soldaterne og de Hellige. De konfødererede Soldater vilde netop være den rette Slags til at lære Mormonerne Loyalitet og hævne en indbildt Forhaanelse af det Flag, som de selv i over fire Aar bekjød og gjorde alt muligt for at nedværdige og træde i Støvet! Det viser, hvor inkonsekvent Antimormonerne ere i Alt, hvad de sige og gjøre imod de Hellige, og hvor hadefulde de ere mod et uskyldigt Folk. De vilde saa gjærne lave et Bjærg af en Myretue.

— Charles Krane fra Kanosh i Millard County, Utah, foreviste — siges der — i Torsdags i Salt Lake City 67 Pund Uld, som han havde klippet af et fransk Merino-Faar. Man antager, at det er den rigeste Uldklipning af noget Faar i Utah Territoriums Historie.

— Det er fornemmelig paa Strækningen mellem Kaysville og Ogden samt paa Højlandet vest for Salt Lake City, at man med Held dyrker Jorden uden at have Vand til at overrisle Markerne med. Dette Aar har været særdeles godt for denne Slags Landbrug. Den hyppige Regn har nemlig befordret Sædens Vækst, og som en naturlig Følge vil der avles bedre i Aar end nogensinde tidligere.

Indhold.

Præsident F. D. Richards Rejse til Pueblo, Independence, Carthage, Nauvoo, Richmond og andre Stæder . . . . 337.
Redaktionsbemærkninger:
Evangeliets Bod samler alle Slags 344.
Afløsning . . . . 346.
Beskikkelse . . . . 346.
Emigrationen . . . . 346.
Notits . . . . 346.
Korrespondance . . . . 346.
Et heltemodigt og rørende Forsvar 347.
Utah Nyheder . . . . 351.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.